

el mussol

detectiu

Jesús Ballaz / Eric Villa

Moguda al cementeri

animallibres

ELS TRES ASOS

El Sergi Espasa, en termes futbolístics, podríem dir que és un bon defensa: ferm, tenaç i fort. De vegades pot semblar tossut, obstinat, però quan hi ha alguna cosa que de veritat li importa, com ara el seu gos, és capaç d'anticipar-se a l'adversari.

El Robert Bastons és cautelós. Els amics interpretaran aquesta prudència com a covardia quan, de fet, és un senyal de sensata intel·ligència. De tota manera, no s'acoquina; els tigres també s'arronsen per agafar embranzida i saltar més.

La Laia Oro és tota atreviment. Serà capaç d'entrar en un cementiri de nit sense mesurar-ne els perills. Però aquesta gosadia seva l'ha ficada en més d'un embolic, i això marca, fins i tot a una noia agosarada com ella.

MOGUDA AL CEMENTIRI

1. Basen, el gos extraviat

Anava coix. L'havien apallissat. El Sergi Espasa l'havia trobat gemegant al parc de la Casa Tenebrosa. Li va fer llàstima, aquell gos. I li va agradar el seu color vermellós i blanc, les seves orelles de gat, aquella cua breu enroscada amunt. Era un basenji.

El Sergi es va presentar a casa amb aquell gos, però els pares no van voler que se'l quedés. El pare era vigilant del parc de la Casa Tenebrosa i n'estava tip, dels gossos que l'embrutaven!

L'oncle Orland, en canvi, li va fer una proposta:

–Pots tenir-lo al meu magatzem, però seràs tu qui li donarà menjar i li traurà les paparres. Jo no ho penso fer.

El Sergi li va posar Basen. El gos no va bordar per dir si li agradava o no aquell nom. El va tenir reclòs uns quants dies, fins que se li van curar les ferides. L'alimentava bé. Volia que fos amic seu.

Una de les primeres vegades que va sortir amb ell al carrer, va comprar un número de la rifa i li va tocar. «Aquest gos em porta sort!», va pensar la mar de content.

Per fi, va decidir ensenyar-lo als seus amics; temia la reacció que poguessin tenir.

A la Laia Oro no li va agradar que se l'hagués quedat, hi va veure un rival.

–Aquest gos serà un problema per als Tres Asos! –li va etzibar al Sergi.

–I per què ha de ser un problema? –es va defensar ell.

–Perquè et xuclarà el cervell i ja no voldràs saber res del que passa al cementiri!

–Només són xafarderies! Encara no sabem res del cert...

–Però el que s'explica és inquietant!

El Basen es movia neguitós, no li agradava anar lligat. I al Sergi li agradava que fos rebel.

Al contrari que la Laia, el Sergi pensava que el Basen els podria ajudar si un dia havien d'actuar al cementiri. Però no li'n va comentar res, no calia, perquè li respondria que era una excusa per quedar-se el gos.

Des que els *atrapagossos*, com algú anomenava els empleats de la gossera, patrullaven pels carrers, ja només hi voltava una gosseta negra i menuda i quatre o cinc gossarros mig salvatges.

–És un basenji! –va cridar el Robert en veure'l. Es va estalviar els comentaris.

Per fi el Sergi va deixar el gos per anar amb els amics a la cafeteria L'Estany Blau. Però no havien passat gaires minuts quan van sentir una mena de gruny ofegat.

–És la seva veu... –va dir el Sergi–. Els basenji no borden, fan aquest xisclet.

I d'un salt es va aixecar de la cadira. Sabia que si trobaven el gos sense collar, el tancarien, i a ell li clavarien una multa.

–Em sembla que faràs tard –el va avisar el Robert–. Estan a punt d'agafar-lo!

Mentre el Sergi corria com una bala cap al lloc d'on venien els xisclets, la Laia Oro va dir amb un cert menyspreu:

–Per aquest gos jo no en donaria ni dos euros!

Al final del parc de la Casa Tenebrosa, el Sergi va veure els *atrapagossos*. Duien un sac i una vara. Els espurnejaven els ulls i es movien amb la precaució dels caçadors que acorralen un senglar. Però era fàcil endevinar-los els plans, i el Sergi va acabar-los de confirmar quan els va tenir molt a prop.

–Fem-lo anar cap a la tanca. Allà el tindrem acorralat.

–I si salta? –dubtava l'altre.

–És un gos, no vola! D'aquí, no en podrà sortir.

Aquell extrem del parc estava barrat per una espessa tanca d'avets de més de dos metres d'alçada. Només una au podria sortir-ne.

Els de la gossera ja es fregaven les mans celebrant l'èxit de la cacera. No comptaven que l'animal tenia un poderós aliat.

«El Basen defensa la seva llibertat, i la llibertat és sagrada», pensava el Sergi, des de l'exterior de la tanca, mentre obria un forat entremig de les branques.

–Vinga, passa! –va encoratjar el gos.

El Basen dubtava. Però els crits dels perseguidors no enganyaven. Abans no l'atrapessin, ja a l'últim moment, es va esmunyir pel forat. El Sergi el va rebre amb els braços oberts, li va donar copets al llom i se'l va endur al magatzem de l'oncle.

Després d'haver-hi anat alguns dies ja tenia clar per què el seu oncle havia acceptat que hi portés el gos. Ja no treballava de pagès i volia algú que vigilés el magatzem on encara tenia desades algunes eines del camp.

Quines tres coses feien sospitar el Sergi que el seu oncle ja no treballava de pagès?

2. Discussió al cementiri

El Sergi Espasa no volia que el seu gos s'estigués tancat en aquell magatzem d'eines. El tractor, una forca i el motocultor estaven fets malbé i ja no es podien fer servir.

Va anar cap al cementiri amb el gos. Volia veure si realment hi passava alguna cosa. Potser tot plegat era una invenció forasenyada de la Laia. Potser la seva amiga estava muntant una història falsa per obligar-lo a triar entre el Basen i Els Tres Asos.

Tan aviat com van deixar l'últim carrer, el gos d'orelles de gat li va etzibar una mirada ràpida i desafiant que volia dir: «O em deslligues o m'escaparé».

Estava en un lloc força solitari i allà el Sergi no se sentia tan obligat per l'ordre contundent de la mare: «No el deixis anar mai!».

–Et deixaré córrer, però no t'allunyis de la meva vista, eh?
–va avisar-lo.

Però el gos només va fer cas del seu instint i va sortir disparat. El Sergi es va palpar la butxaca, dins d'una bossa de plàstic duia una salsitxa. Era l'única garantia de fer-lo tornar i poder-lo dur al magatzem de l'oncle.

Es va aturar vora la porta del cementiri. Va mirar a dins i no hi va advertir cap moviment sospitos. Tot era pau i tranquil·litat. La brisa gronxava els xiprers plens d'ocells. A l'entrada del pàrquing, només hi havia tres cotxes.

La Laia i el Robert van aparèixer de manera inesperada. Potser era veritat que estaven amoïnats pel que deien que passava al cementiri. En veure el seu amic amb la corretja del gos a les mans, es van posar a riure.

–T’has convertit en un esclau d’aquest quisso –li va retreure el Robert Bastons.

El Sergi se’l va mirar amb una certa ràbia. Li sabia greu que els seus amics encara no acceptessin el Basen.

Els Tres Asos estaven desinflat. Després de l’aventura de *La fabrica abandonada*, en la qual havien desemmascarat un robatori, no havien resolt cap més cas. La Laia i el Robert atribuïen la seva inactivitat al maleït gos. El Sergi, en canvi, opinava que el voluminós alcalde ho feia bé i a Molinars ja no sorgien problemes seriosos.

–Què voleu que us digui? Jo no hi veig res d’estrany, al cementiri!

–El gos t’ha encegat, noi! –li va retreure la Laia–. A més, què esperes? Que l’enterramorts faci els seus tripijocs davant dels teus nassos?

–Però què és el que fa? Utilitza el cementiri com a magatzem? I per què ens importa, això? –va replicar el Sergi.

–Està ficat en negocis bruts...

–Amb els morts? No em facis riure! –va respondre el Sergi.

–Ep, no crideu, que ara ve... –va assenyalar el Robert.

L’home va arribar amb la seva furgoneta. Va entrar uns quants metres a dins del cementiri. Va aturar el vehicle, en va baixar i va descarregar peces d’una cosa que semblava marbre.

–Ho veieu? Canvia les làpides de marbre per aquestes fetes de conglomerat barat, i després se les ven –els va comentar la Laia.

–I encara que fos veritat, a tu et sembla que Els Tres Asos ens hem d’ocupar dels miserables negocis d’un enterramorts?

–I per què no? Si s’atreveix a fer això, vés a saber què enterra i desenterra!

Van discutir sobre la situació. Però només la Laia, la més bel-

ligerant, opinava que hi havien d'intervenir. Al final van decidir, gairebé per avorriment, que actuarien quan se'ls presentés una ocasió en què ells hi estiguessin implicats.

–Només en aquest cas i prou –va concloure el Sergi, i es va acomiadar, cansat de discutir.

–Ens veurem demà –els va recordar el Robert Bastons.

El Sergi va córrer a buscar el Basen. Havia quedat amb la seva mare que ell compraria el pa i tornaria aviat a casa.

–Sembla que sigui ell qui duu corretja –va dir amb ironia la Laia davant del Robert en veure que se n'anava l'amo del basenji.

Una senyora que passejava un gos blanc ben il·lustrós va informar el Sergi:

–He vist el teu gos empaitant una gosseta de pèl fosc.

El Sergi ja sabia quina gossa era. Els empleats de la gossera no havien aconseguit atrapar-la. Era petita com una rata i d'un color que es confonia amb les fulles seques.

Els va trobar tots dos ficats en un bassal. El Basen no es va deixar lligar amb la corretja fins que el seu amo no li va oferir la salsitxa que duia a la butxaca.

En arribar a casa, va trucar a la porta. La seva mare va obrir i li va fer mala cara.

–Fa dies que em desapareixen salsitxes de la nevera. No trobo la que et guardava avui per dinar.

–Tant se val. No menjaré segon plat.

–No en menjaràs ni avui ni demà. Veig que has deslligat el gos i ha anat pels bassals.

Com sap la mare del Sergi que el gos ha corregut sense corretja?

